

[Kirkeministeren.]

yde det folkelige indslag og det initiativ, som det ærede medlem efterlyser.

Det ærede medlem hr. Baagø spørger videre, om tiden ikke er inde til at betro menighedsrådene større opgaver, og mener, de bør have mulighed for at fremkomme med forslag og tilkendegivelser over for lovgivningsmagten vedrørende kirkens forhold og dens arbejde. Denne mulighed har rådene virkelig allerede i fuld udstrækning. Det står klart i lovens § 26, at de — også uden at anledning er givet dertil af de kirkelige myndigheder — kan tage sager og forhold, der vedrører sognemenigheden, op til overvejelse og henvende sig derom til biskoppen eller ministeriet. Såfremt menighedsrådene har personligt og virkeligt initiativ, er der vide rammer for udfoldelse. Jeg mener som det ærede medlem, at det var en lykkelig ting, om rådene ville arbejde energisk for kirkens åndelige liv og dens trivsel i sognene, men jeg må erklære mig ganske uenig med det ærede medlem, når han synes at mene, at man ad lovgivningens vej skulle åbne adgang for menighedsråd til at tage økumenisk arbejde, missionsopgaver el. lign. op. Det ville føre os helt på afveje, ja, næsten tilbage til statskirkelige forhold. Skulle staten da i givet fald støtte missionen? Nej, jeg tror, det må være opgaver, der løses i det frie kirkelige arbejde. Man kan ikke på den måde lovfæste kirkens initiativ.

Endelig stiller det ærede medlem spørgsmålet om mindretallets stilling inden for menighedsrådene. Hertil har jeg at bemærke, at i lov om kirkers bestyrelse § 4, stk. 1, fastsættes det, at der ved valget af det i paragraffen omhandlede udvalg — nemlig udvalget til varetagelse af kirkens daglige drift — kan kræves anvendt forholdstalsvalg, når det drejer sig om et landdistrikt, der har eget menighedsråd, eller et landsogn, der har fælles kirke med den tilgrænsende købstad. I sådanne tilfælde kan ethvert af de pågældende menighedsråd ifølge lovens udtrykkelige bestem-

melse kræve forholdstalsvalg anvendt til dette valg af et udvalg.

Men når loven således har anset det for fornødent i et ganske specielt tilfælde ikke at foreskrive eller påbyde anvendelse af forholdstalsvalg, men kun at give adgang til at kræve denne form for valg anvendt, må man vel heraf slutte, at loven har anset en sådan positiv bestemmelse om forholdstalsvalg for nødvendig, idet lovens bestemmelser ellers overalt, hvor der er tale om valg, må anses som sigtende til almindeligt flertalsvalg.

Imidlertid findes der dog i den kirkelige lovgivning en bestemmelse, som muliggør anvendelse af forholdstalsvalg. Der står nemlig i menighedsrådslovens § 15, stk. 2:

„Menighedsrådets beslutninger fattes i møder. Rådet er kun beslutningsdygtigt, når mindst halvdelen af medlemmerne er til stede. Øvrige bestemmelser om forretningsgangen fastsættes af rådet selv.“

Denne sidste bestemmelse må formentlig give et menighedsråd adgang til f. eks. i sin forretningsorden at fastsætte, at forholdstalsvalg skal anvendes — eller dog kunne kræves anvendt — i visse tilfælde. Jeg ville mene, at denne bestemmelse er et værn omkring mindretallets ret, men ved en eventuel ændring af menighedsrådsloven kan man jo altid kigge nærmere på sagen. Jeg synes på en måde, det havde været rimeligere, om det ærede medlem havde taget dette spørgsmål op, da loven for ikke særlig længe siden alligevel var til revision.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I anledning af det ærede medlem hr. Vagn Bros bemærkninger om nogle af de afgørelser — i negativ retning — om lokale hastighedsbegrænsninger, som justitsministeriet i den senere tid har truffet, vil jeg gerne sige følgende:

Efter den ændring af færdselslovens § 57, som gennemførtes ved loven af 12. april i år, kan bestemmelse om hastighedsbegrænsning kun træffes for strækninger, hvor sær-